

Recensent: H.J.Lammers

Finie Kuunders: 'Innerlijke ontsluiting' Uitgever Free Musketeers, Zoetermeer © 2011, ISBN 978-90-484-2116-9, NUR 402, Zie ook www.freemusketeers.nl. (Geestelijke gezondheidszorg/Alternatief/ED/1)

Soort boek / ziekte / stijl: Door het schrijven van dit boek verwerkte de schrijfster de jarenlange geestelijke verwaarlozing tijdens haar jeugd. Ze zag onder ogen waarom ze een drang had om zich in haar werk steeds maar te willen bewijzen. Het maakte dat ze uiteindelijk volledig lichamelijk en geestelijke instortte. Ze kwam er op 37-jarige leeftijd door middel van psycho- en zinsgevings- therapie boven op. Een uitvoerige chronologische biografie van 218 pagina's, in directe, duidelijke beschrijvende taal geschreven.

Over de schrijfster: Finie Kuunders werd in 1963 geboren in Deurne (NBr.) in een agrarisch milieu (bloembollencultuur). Het gezin werd gedomineerd door een tirannieke vader, die geen liefde had of erkenning voor Finie's aanwezigheid. Finie mocht na de middelbare school niet verder studeren. Ze verliet op 19-jarige leeftijd het ouderlijk huis en werd export- manager bij een bloembollenbedrijf in het westen van het land. Ze maakte vele lange en verre zakenreizen. Op den duur raakte ze zwaar overwerkt en accepteerde ze een functie bij een bankbedrijf. Uiteindelijk stortte Finie toch volledig in. Na zeven jaren van herstel en geestelijke opbouw is ze thans werkzaam als (*kaft*) "master coach en master counselor met de innerlijke belevingswereld van mensen".

Zie Internet: Finie Kuunders-our Experts:

http://360careers.nl/index.php?option=com_jumi&fileid=2&myid=3

Boekbespreking: Finie Kuunders beschrijft uitgebreid haar jeugd: haar vader was niet geïnteresseerd in een dochter. Haar moeder had het te druk met het bedrijf, de huishouding en de kinderen, zodat nog een dochter eigenlijk niet gewenst was. Het karakter van haar vader wordt getypeerd als "grenzenloos". De man kende op geen enkel terrein grenzen aan zijn optreden, niet tegenover zijn vrouw, noch tegenover zijn kinderen, behalve bij de oudste zoon Jan van wie zonder meer verwacht werd dat hij het bedrijf t.z.t. zou gaan overnemen zoals de traditie dat voorschreef. Maar Jan was niet gewillig en had andere ambities. Finie was erbij toen Jan ongenadig door zijn vader werd geslagen. Overleg of contact met haar vader was er niet, hoe zij zich ook uitsloofde en liefde trachtte te geven, zij bestond gewoonweg niet voor hem, hetgeen hij haar enkele malen uitdrukkelijk heeft laten weten. Haar moeder nam haar niet in bescherming, ze was bang om haar man te mishagen. Angst werd Finie's raadgever: ze ging zichzelf wegcijferen en plooiën naar anderen, ze ging slaapwandelen, en kreeg hallucinaties. Haar broer Jan was de enige met wie zij goed contact had. Toen zij elf jaar was verongelukte broer Jan op de fiets op een spoorwegovergang. Vanaf dat moment werd zijn naam niet meer in het gezin genoemd en werd de tweede zoon de erfprins. Rouwverwerking was dus niet mogelijk (was het een ongeluk of was het zelfdoding?).

Studeren werd ook niet toegestaan zodat het aanbod van een zakenrelatie om bij hem te komen werken direct werd aangenomen en zij het huis verliet.

Voor en veelal ook met hem samen bereisde zij de gehele wereld, werkweken van 50-60 uur. De behoefte aan onvoorwaardelijke liefde leidde er toe dat zich tussen haar en haar (gehuwde) werkgever een liefdesrelatie ontwikkelde. Ook nu kende Finie angst: ze zette zich in voor alles en iedereen, behalve voor zichzelf. Na 13 jaar raakte zij duidelijk overwerkt en maakte ook een einde aan die relatie. Finie begon een nieuwe relatie, maar ook hier domineerde de partner. Het ging steeds slechter met haar. Finie moest vaak gaan liggen en huilde veel.

Zij kwam in contact met Tom, een zingevingstherapeut. Tijdens het eerste consult nam hij een ring van haar in zijn hand en, mede op grond van het gesprek, gaf hij een duidelijke en rake analyse van haar verleden en van haar huidige toestand: dat er met haar was gesold, er geen veiligheid was, geen zekerheid, geen geborgenheid en geen notie van haar identiteit. Die identiteit moest verkend worden op basis van vier pijlers:

1. wat beweegt je,
 2. wie is het echte kind in jou,
 3. wat wil je met je leven en
 4. over welke aanleg kun je beschikken om je lotsbestemming waar te maken.
- Tarotkaarten werden geraadpleegd evenals haar sterrenbeeld. Alles wees in de richting van een programma voor zelferkenning en zelfontplooiing.

Finie piekerde veel over waarom haar vader was zoals hij was geweest: haar vader was inmiddels overleden en Finie was niet aanwezig geweest op zijn begrafenis.

Finie besloot een medium te raadplegen. Het medium Nellie vroeg haar al haar vragen op schrift te stellen en deze lijst met een foto van haar vader aan haar te geven. Na enkele weken kwam het antwoord van haar vader: hij was niet bij machte al haar vragen te beantwoorden omdat hij niet wist hoe zijn slechte gedrag kon rechtvaardigen.

Inmiddels had Finie een functie aanvaard bij een kleine zakenbank. Haar leidinggevende merkte duidelijk hoe het met haar gesteld was. Toen zij hem in juni 2002 vertelde het niet meer vol te kunnen houden adviseerde hij haar zich ziek te melden.

Er kwam een verwijzing naar de GGZ. Na een intakegesprek kwam zij onder behandeling bij Gerrit, een psychotherapeut, die met haar een behandelplan opstelde. In deze periode is zij bedlegerig, apathisch en tot weinig in staat. Zij raadpleegde ook regelmatig Antoinette, een natuurgeneeskundig therapeut. Er volgden maanden van ups en downs, behandelingen, seances waarin ze gesprekken met haar broer Jan en haar vader had, die zij zijn gedrag vergeeft.. Heel langzaam kwam bij Finie het herstel, wat er uiteindelijk toe leidde dat zij haar roeping vond en zich bekwaamde tot (*kaft*) “master coach en master counselor met de innerlijke belevingswereld van mensen”.

Wat viel op: Een aangrijpend levensverhaal, boeiend verteld. De evolutie van een bang, getraumatiseerd kind via zich commercieel en materialistisch uitslopende jonge vrouw tot een doelbewust medemensen ondersteunend mens.

Citaten:

(Pag. 22): “(-) ik was niet gewend dat ik iets voor het zeggen had. En nu, voor het eerst van mijn leven, op zevenendertigjarige leeftijd, vertelde iemand mij

dat ik de baas over mijn eigen leven kon zijn. Dat ik degene was die daarover ging. Alléén ik.”

(Pag. 72): “Wat een schat aan informatie. De tarotkaarten met de toelichting van Tom lijken precies weer te geven waarmee ik op dit moment stoei. Feilloos leggen ze bloot wat mij bezighoudt, waarmee ik moeite heb, waarover ik struikel.”

(Pag. 133/134): “Ik denk aan de relatie die ik met mijn moeder had. Die was niet zo goed. (--) De band met de moeder is heel belangrijk voor het aarden van het kind. (--)

Een van de beste dingen die een kind kan overkomen is een goede moeder”.

(Pag. 166): “De inhoud van de boeken van Jozef Rulof is precies wat ik nodig heb. De bewuste en onbewuste sferen, het leven voor en na de dood. Dat betekent dat wij nooit zullen sterven.”